

Kultur / **Bøger**

Hvis krigen kommer

ANMELDELSE / 22.01.16

Det vælter ind med romaner og digtsamlinger, der vil forstå den verdenspolitiske situation. Forfattere som Shadi Angelina Bazeghi, Glenn Christian og Jonas Rolsted skriver alle litteratur, der lidt

forsimplet sagt, er vendt mod katastroferne. Der skrives om følelserne ved at leve i en tid, hvor alt står og sitrer. Hvor alt kan føles, som om det opløses og forvandler sig til noget meget værre. Rasmus Halling Nielsens digtsamling *Også*, har ligeledes tematisk krigen som sit fokus, men kærligheden som smertepunkt. Det er godt.

Victor Boy Lindholm

Som læser træder man dramatisk ind i digtene. På samlingens første side citeres der fra *Hamlet*, måske dramatikens største klassiker, og således er tematikkerne i *Også* skitseret. Livets store dilemmaer mellem krig, kærlighed og den angst, der kan opstå af begge.

Modsat mange af Hallings tidligere udgivelser befinder man sig i et relativt klassisk lyrisk univers. Der leges ikke med forskellige tværmedielle teknikker, men i stedet kører teksten i en lang, næsten rablende gentagelse. Digtsamlingens tre første dele har alle titler, der indeholder ordet flod, og teksterne føles, som en lang strøm af linjer, der løber ind og ud af hinanden af forskellige sidespor.

I digtsamlingens allerførste tekst forløber digtet i en grafisk venstre-højre splittelse, der deler det op i to. Dette understreger bogens centrale tematikker, angsten for at miste, som følge af en verden i konflikt. Sproget er viklet ind i den samme frygt og den samme sårbarhed, som kendetegner jeg'ets angst for krig, og for at miste som følge af krig.

Halling skriver om angstens nærvær og følelsen af magtesløshed, når det erkendes, at livet er skrøbeligt og småt, set i forhold til moderne krigsførsel. Det lyder gentagende gange:

»*krigen har mødt livet* *en fjerkugle*«.

Livet er noget blødt og sart, hvis værdi forsvinder set i lyset af krigen. Derfor har teksterne også eksplicit politisk karakter, og man kunne hurtigt været kørt træt i billederne af bomberne »*lange rædselsfulde glimt lange rædselsfulde glimt lange / rædselsfulde glimt /*«, og den enerverende stemme, der messer:

»*må krigen møde døden / må krigen møde døden* *en fjerkugle / der er*
krige og krige det er forkert«.

Det balancerer på grænsen til det absolut banale. Men *Også* reddes af to ting: tekstens blik for at beskrive kærligheden i en urolig tid, og netop de kværnende gentagelser.

Halling Nielsens skrift er for dansk litteratur unikt *wack*. Det er ment på den mest flatterende vis. Hans bøger skifter med overlegent overblik mellem genrer og teknikker, og har typisk et meget hektisk, ja næsten hysterisk tempo. I *Også* sætter Halling Nielsen tempoet helt ned. De samme linjer kører igen og igen, hele afsnit er gentagelser af de forrige, og derfor får bestemte linjer en særlig betydning. Som linjen »*når alting vokser sammen i leen / og alt det skarpe*«, linjen varieres, og nogle gange er jeg'et leen, nogle gange falder alt fra hinanden ved leen. Leen konnoterer døden, og skismaet, at alt enten

vokser sammen eller falder fra hinanden ved leen, at verden enten skal ende eller begynde ved krigene. Der er både et spor af apokalypsen og genesis i billedet. Men læseren får intet svar, fordi det vigtige for teksterne ikke er om verden går i krig igen, men hvordan man kan forstå kærligheden i en tid, hvor alt føles som om det er i opløsning.

»*når det kommer til stykket / er kærligheden / at stå og bare stå / blandt andet / at ikke have travlheden / øjne ud af øjnene / der stikker frem*«. For denne anmelder er dette teksternes stærkeste linjer. Midt mellem bomber og død, står dette stille og smukke billede og blinker. Det er bange linjer, fordi det siger, kærligheden kræver tid, men spørgsmålet er, om jeg'et har denne tid. Vil verden bestå og være langsom nok til, at man har tid til kærligheden. Tid til at stå stille, stirrende og elske hinanden. Det er en fænomenal skrøbelighed, der lyser ud af sætningerne, og som sætter Halling Nielsen på linje med en digter, som Peter-Clement Woetmann, hvor det almindelige får yderligere vægt set i forhold til en urolig tid.

Halling Niensens skrift kan ved første møde virke poserende og til tider koket, når man gang på gang støder på gentagelsen af det samme billede. Med ved nærmere eftersyn, ser man, at det er en messen over frygten. Hvis det viser sig, at en ny global konflikt vil udvikle sig henover de næste år, så vil *Også* stå som et stærk dokument over angsten og bristede håb, som det kunne læses i tiden op til. På denne måde deler digtsamlingen muligvis skæbnefællesskab med Hallings navnebror Mortens Niensens *Krigere uden vaaben*, der bævrede af frygt over anden verdenskrig.

FAKTA

Rasmus Halling Nielsen (f. 1983) er uddannet fra Forfatterskolen. I 2012 udgav han digtsamlingen *Tvillingerne* og i 2014 endnu en digtsamling: *Mörkhal*. Han har desuden udgivet den genrebrydende bog *Vi elsker maskiner* (2013).

Også
Rasmus Halling
Nielsen
Samleren
68 sider, 199.95kr

